

68

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DONÁTH, GY. FÁSKERTHY și A. HAAS

„MISTERELE
UNEI CURSE”

EDITATA
DE REVISTA
ȘTIINȚA
TEHNICĂ

Donáth András – Fáskerthy György – Haas Endre

MISTERELE UNEI CURSE

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

68

Traducere din limba maghiară de
CONSTANTIN OLARIU

Nr. 69—72 — „Misterele unei curse“ de A. Donáth, Gy. Fáskerthy și E. Haas.

Nr. 73 — Două povestiri de Nathaniel Hawthorne.

Pentru a putea răspunde cu promptitudine numeroaselor manuscrise pe care le primim la redacție, rugăm pe toți aceia care ne trimit lucrări spre publicare ca textele lor să fie dactilografiate. De asemenea intrucit planul de apariții al colecției noastre cuprinde un număr suficient de romane, rugăm pe autori ca povestirile lor să nu depășească o fasciculă (50—55 pagini dactilografiate la două rînduri).

Coperta desen : D. IONESCU

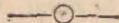
Personajele principale:

1. Philippe Martin, secretar de redacție al ziarului „Journal d'Europe”
2. Fernand Duval, director general
3. Hary Haraldsohn, director general al trustului „General Chemical Company”
4. Garry Stapleton, șeful serviciului de contrainformații al trustului „General Chemical Company”
5. Goodrich Kollar, director general al trustului „United Anilin Company”
6. Werner Paul, șeful serviciului de contrainformații al trustului „United Anilin Company”
7. Donald, șeful trustului de bookmakeri din Londra
8. François Darin, membru al trustului de bookmakeri din Paris
9. Torelli, membru al trustului de bookmakeri din Roma
10. Jean Locorde, redactor responsabil al ziarului „Vie ouvrière”
11. Yvonne Charpentier, reporteră a ziarului „Vie ouvrière”, studentă în medicină
12. Pierre Moineaux, reporter la ziarul „Vie ouvrière”
13. Gisette, secretara, apoi soția lui Locorde
14. Garrance Torroine, prietenă a Yvonnei, studentă în medicină
15. Charles, logodnicul Garrancei
16. Jim Norton, fost boxer, agent al trustului „General Chemical Company” bookmaker
17. Prof dr Miguel Camberra, alias Heinz Krause inventatorul Mepokalinei, criminal de război
18. Horst Müller, ciclist outsider, „cumpărat” pentru câștigarea cursei prin dopare
19. Fernando Sostilerra, agentul trustului „Chemical” la Rio de Janeiro
20. Micuțul Joe, valétul negru al lui Camberra în vila de lângă Amazoane
21. Jacques Charter, trimisul ziarului „Times Sport”, însoțitorul Yvonnei Charpentier de-a lungul cursei cicliste din Egipt.
22. Don Calabras de Rodrigo el Ciglo los Pazos de Murchia, grand și general spaniol, mentorul lui Edmondo Diaz
23. Jacques Baumièr, proprietarul unei firme de invenții din Roma
24. Van Kappen, inventator concurent
25. Roger Bertrand, concurent, trimis de muncitorii fabricii „Renault” din Paris
26. Edmondo Diaz, favoritul cursei

27. Lamberto Ferrari, concurent cu șanse
28. Michel Serpente, concurent bine clasat
29. Abu Hasan, concurent arab, student în medicină
30. Frank Spiegel, concurent cu șanse
31. Van Lauen, concurent cu șanse
32. Karlotti, concurent bun
33. Armand Cinerra, concurent bun
34. John Attwil, concurent bun
35. Paul Tissu, excelent concurent
36. Carlo Tavello, ziarist progresist din S.U.A.
37. Tourrière, redactor-responsabil al ziarului „Révolution ouvrière“
38. Clarck Masson, reporter de la „Chicago Tribune“, agent al lui Garry Stapleton, însărcinat cu urmărirea lui Camberra, Norton și Horst.

Personaje secundare

1. Pierre Colin, prietenul lui Roger Bertrand, muncitor la „Renault“
2. André Bertrand, frate mai mic al lui Roger
3. Emme, profesor la Facultatea de medicină Sorbona
4. Marie Claudan, prietenă a Yvonnei
5. Andrée Ferun, general
6. Franz, dintr-un lagăr nazist
7. Sara, deținută din lagăr
8. Todi, paznic în lagăr
9. Rachel, prietenă a Yvonnei Charpentier
10. Margot, menajera lui Jean Locorde
11. Dominico Sebastian, concurent
12. Abu El Kahim, om de afaceri al lui Don Calabras de Rodrigo
13. Saim Kalar, președintele Federației arabe de ciclism

CAPITOLUL I

Philippe Martin, secretarul de redacție, dădu iar drumul ventilatorului de pe masă. În blocul acesta de șase etaje, nici măcar instalația de aer condiționat nu reușea să îndepărteze zăpușeala zilelor de august. Era în primele ore de după-amiază, și clădirea, în care de obicei stăruia o veșnică forfotă, ca la bursă, părea acum moartă. Ediția de prinz fusese pusă în vânzare de vreun ceas, iar reporterii însetați de senzații se împrăștiaseră care încotro de-a lungul marilor artere ce pulsau de viața tumultuoasă a metropolei. Goneau vînatul cel mare, materialul pentru pagina întâi, ceva în stare să stîrnească senzație, prilej de renume și parale.

Istovit de căldură, cu gura amară de nenumăratele țigări fumate, Martin se îndreptă plictisit spre unul din colțurile odăii unde se zărea un aparat ce nu întrecea de mult o mașină de scris obișnuită. Apăsă butonul automatului, și mașina își începu, cu un huruit înfundat, activitatea de toate zilele, înregistrînd pe banda sa care șerpuia între cele două tambure ultimele știri transmise de agenția „Paris Presse“. Undeva la centrala agenției, aflată la vreo trei kilometri, un singur funcționar bătea la mașină informațiile

și știrile proaspăt sosite din toate colțurile lumii, în timp ce teleximprimatoarele din redacțiile tuturor cotidienele din capitală înregistrau telegrafic știrile.

Deși toropit de somn, secretarul de redacție avea grijă să potrivească din când în când banda de telegraf, care se lungea din ce în ce mai mult. „Sezon mort!” — bombăni el plictisit. Nimic interesant. La Neuilly „obișnuitul” asasinat urmat de jaf, la Grenoble o insipidă dramă de gelozie, într-o țară minuscule din America Centrală o nouă lovitură de stat, cine știe a căta, pusă la cale de „un general malgré lui”*, la Monte Carlo spargerea băncii urmată de o încercare de sinucidere. În Anglia un deputat conservator a săvârșit o nouă indiscreție. Prorocul de la radio a anunțat din nou sfârșitul lumii, un senator american a proclamat o ultimă cruciadă... Martin se pomeni blestemînd de necaz. De unde să scoată material pentru pagina întâi? Altă încondeiere în catastifele șefului. „Dacă o mai merge așa — își spuse — azi-mîine va trebui să-mi iau rămas bun de la redacția ziarului «Journal d'Europe».”

Deodată însă buzele lui Martin schițară un șierat ascuțit. O știre de citeva rinduri, apărută pe banda de telegraf, îl trezi din starea de somnolență în care se afla. Opri aparatul, rupse banda îngustă de hirtie, se așeză pe scaunul de lingă biroul său și parcursese știrea recepționată. „Dacă o fi adevărat ce mi-a spus Robert despre noile afaceri ale șefului, am dat lovitura” — se bucură Martin.

Își întinse mina spre butonul firului interior care-l lega direct de cabinetul directorului ziarului „Journal d'Europe”, dar pentru o clipă se opri șovăind și reciti și mai atent știrea. Apoi, cu o mișcare hotărâtă, apăsă pe buton.

— Aici Martin. Cine-i? Claire... Noroc, fetișo!...

— ...

— Haide, dă-mi-l repede pe domnul director, am o bombă.

— Da, domnule director, am înțeles... Cum dispuneți dumneavoastră. Ediție specială, titlu de patruzeci, trei subtitluri, tot materialul în chenar, aldine, corp doisprezece. Pînă atunci le spun să caute fotografiile. Am înțeles. Tirajul, la Paris 1.000.000, la Londra idem, la Roma 800.000, Madrid 500.000, Bruxelles 200... Reclame? Firește... lichior Santa-Rose, ciorapi Jeanette, bicicleta Coppi... Claire va face cuvenita comunicare directorilor interesați. Vă salut cu respect!

După terminarea convorbirii, Martin formă un număr pe firul interior și se avîntă într-o discuție infierbîntată cu conducătorul tehnic al tipografiei. După ce îi dădu iute dispozițiile necesare, se lăsă pe spătarul fotoliului și răsufă ușurat. „Hm... Cairo...”

* * *

Soarele scâldea asfaltul infierbîntat. Marile bulevarde gemeau sub greutatea vehiculelor îngrămădite între trotuare. Oamenii se revărsau valuri-valuri de pretutindeni. Parisul își terminase programul de lucru de dimineață. Mesele cafenelelor, scoase pe trotuare, se ocupară în câteva minute: bărbați în cămașă, fete și femei cu rochii în culori

* Malgré lui — fără voie (lb. fr.).

vii. Studenții, funcționari, muncitori, parizienii cu banul numărât își consumau vesel menu-ul fix. Lumea din jurul meselor se stringea sub ciupercele umbrelor, respirind ușurată la cite o adiere care răs-colea din cind in cind aerul incins, apăsător.

Deodată vuietul străzii fu sfișiat de strigătele ascuțite ale camelotsilor*.

— Ediție specială... Khartum-Cairo... Cairo-Suez-Port-Said și retur! Urișa cursă ciclistă transafricană... Marele premiu de o sută de milioane de franci oferit de ziarul „Journal d'Europe”... Ediție specială... Cel mai important eveniment sportiv din lume... Cu bicicleta prin lumea arabă... Ediție specială... Khartum-Cairo, Cairo-Suez-Port-Said. cu intoarcerea la Cairo... Ediție specială!...

Trecătorii aflați în apropierea vinzătorilor smulseră în citeva clipe ziarele din miinile acestora. Cîteva dădură chiar douăzeci de franci pe cearșaful de două pagini care costa cinci franci. Cei care nu mai apucaseră să pună mîna pe ziar începură să se stringă în jurul fericitilor posesori ai ediției speciale, formînd grupuri-grupuri. De altfel interesul parizienilor era lesne de înțeles. În Franța ciclismul este socotit sport național. De aceea puțini pietoni își vedeau de drum nepăsători la vestea unei asemenea curse excepționale, cu toate că deocamdată „Journal d'Europe” nu dădea amănunte în legătură cu condițiile în care avea să se desfășoare competiția. În grupurile formate pe totuar se încinșeră discuții aprinse: dacă Federația Internațională de Ciclism — prin derogare de la regulamentul — va admite sau nu să participe și cicliști profesioniști alături de amatori. După părerea unora, nimic nu era exclus, mai cu seamă că — după argumentele lor — la citeva curse organizate de-a lungul șoselelor Italiei se admisesese acest lucru, și doar clasamentele celor două categorii se întocmiseră separat. Alții, dimpotrivă, susțineau morțiș că n-ar fi în spiritul sportului amator ca amatorii să participe la o întrecere alături de profesioniști. Și, cu toate că nimeni nu cunoștea încă amănuntele, discuțiile deveniră în scurt timp atît de aprige încît se făcură primele pariuri.

Numărul din acea zi al ziarului „Journal d'Europe” se epuiză pînă la ultimul exemplar nu numai la Paris, ci — în aceeași oră — și în alte citeva capitale europene, spre satisfacția directorului general al ziarului, care în materie de afaceri se călăuzea după trei principii: Rapid! Ieftin! Fără risc!

În numele primului dintre aceste principii, domnul Fernand Duval utilase tipografiile ziarului cu mașini overtype.

După sistemele de culegere monotype, typographe și linotype, cu rinduri de litere turnate din plumb, apăruse și se răspindise destul de mult sistemul overtype, mașina de cules care lucra fără plumb, exclusiv pe bază fotografică. Mașina overtype este prevăzută cu un dispozitiv de teleimprimare. Fiecare mașină e totodată stație de emisie și recepție, astfel că textul bătut pe claviatura overtypului de la Paris poate fi recepționat în același timp în toate redacțiile din lume utilizate cu overtypuri, și orice ziar poate apărea la aceeași oră în mai multe orașe ale lumii.

*
* * *

* Vinzători de ziare.

La Londra, vinzătorii de ziare din cartierul East Side, cocoțați pe biciclete, distribuiau de zor ediția în limba engleză a ziarului „Journal d'Europe”. Proprietarii puzderiei de dughene, prăvălioare și birturi mititele, îngrămădite claie peste grămadă de-a lungul străzilor întortocheate, din cartier, își cumpărau gazeta lor zilnică. Într-o prăvălie îngustă și joasă din parterul unei clădiri ce se înălța la o răscruce, Jim Norton, faimosul boxer amator de altădată, astăzi fericitul proprietar al unei agenții de pariuri, scotea rotocoale de fum dintr-un trabuc gros, în timp ce gindurile sale goneau după potcoave de cai morți. Vinzătorul de ziare îi interrupse înțeleptele-i meditații, care întotdeauna se opreau la unicul și marele lui ideal: „money” — banii!

Nasul turtit al lui Norton, fruntea sa, care nu trăda prea multă inteligență, umerii săi neobișnuit de lași, privirea sa rece, veșnic iscoditoare, nu erau de natură să inspire prea multă încredere. După înfățișare nu puteai să-i ghicești vîrsta, dar se cunoștea de la o poștă că înainte fusese boxer, cu toate că trupul său, pornit spre obezitate, arăta că vedeta de altădată se afla în pragul îmbătrînirii.

Cu un gest plictisit, Norton își întinse mîna cît o lopată după ziarul care mai mirosea a cerneală de tipar. Articolul despre cursa ciclistă avu darul să-l captiveze de la primele cuvinte atît de mult încît nu observă că scrumul gros de pe trabuc îi căzuse pe vestă. După ce parcurse articolul pentru a doua oară, Norton își puse în mișcare cu multă febrilitate compartimentul cerebral hărăzit pentru formule matematice. Cu stiloul în mîna dreaptă începu să aștearnă, cu o viteză nimitoare, lungi coloane de cifre pe marginea albă a ziarului pe care-l avea în față. Rezultatul final îi stîrni o vădită plăcere, căci buzele sale cărnoase sfîrșiră prin a schița un zimbet plin de satisfacție.

Norton rămase timp de cîteva minute nemișcat, adîncit în tot soiul de calcule, apoi, fulgerat deodată parcă de o idee extraordinară, rupse grăbit în bucățele mici ziarul pe care-și făcuse socotelile. Se îmbrăcă cu mișcări surprinzător de sprintene pentru proporțiile lui și incuie, la această oră cu totul neobișnuită, ușa agenției sale.

Cuprîns brusc de o grabă neobișnuită, îngîndurat, Norton se avîntă în tumultul străzii. În sfîrșit picase mult așteptata afacere-bombă. Nu mai avea decît să-și bage milioanele în buzunar.

*
*
*

Parisul se deșteptase. Era ora cinci.

Roger Bertrand, un tînăr de douăzeci și patru de ani, controlor de blocuri în atelierul de motoare al fabricii „Renault”, se spăla în grabă, își sorbi ceaiul stînd în picioare, apoi din prag se mai întoarse spre maică-sa și strigă:

— Te-aș ruga să-mi calci pantalonii. Deseară vreau să mă duc la cinema.

Sunetul sirenei îl găsi gonind cu bicicleta și încercînd să alunge ultimele rămășițe de somn pe care le mai purta pe gene, cu tot aerul proaspăt și destul de tăios al dimineții. După cîțiva metri, pedalină din ce în ce mai vioi, Roger își reveni. În apropierea fabricii se văzu silii să micșoreze viteza, din pricina avalanșei de bicicliști și de pietoni care aproape că barau străzile ce duceau spre uzină.

La intrările diferitelor secții ale uzinelor „Renault“, mulțimea de muncitori care se grăbeau fiecare spre locul lui ciocotea ca o mare bățută de vint.

În poartă, Bertrand fu tirat de șuvoiul de oameni lângă prietenul său Pierre Colin. Zărindu-se, își strinseră miinile cu căldură.

— Am impresia că azi nu se face nimic, o să lucrăm tot schimbul fără întrerupere, rosti Pierre cu năduf. Miine însă, parcă văd că iar va izbucni... Iar s-au urcat prețurile cu zece la sută.

Mașinal își introduseră foile de pontaj în crăpătura ceasului care înregistra automat ora exactă a intrării în fabrică, sigiliu necruțător care însemna piinea de toate zilele. Cei doi prieteni intrară împreună în vestiar, își scoaseră din dulăpioarele numerotate hălatele de lucru, apoi își controlară încă o dată cu grijă buzunarele, ca să vadă dacă nu rămăsese cumva în ele vreun obiect de metal. Se supuneau astfel unei dispoziții severe prin care muncitorii n-aveau voie să introducă nici un fel de obiect metalic în fabrică.

Aceeași mișcare o făceau concomitent mii și mii de muncitori din uzină. Știau cu toții prea bine că nerespectarea dispoziției atrăgea imediată concediere a inculpatului. Ieșind de la vestiar, muncitorii treceau de-a lungul unui coridor în pereții căruia erau montate niște celule fotoelectrice menite să le controleze buzunarele. Razele lor invizibile — „ochiul mămişii“, cum le poreclise Roger Bertrand — semnalau printr-o sonerie stridentă instalată în cabina controlorului prezența celui mai neînsemnat obiect de metal. Când se întâmpla uneori ca celula fotoelectrică să semnaleze ceva, șuvoiul de oameni care se îndrepta spre uriașele hale de lucru era imediat oprit, iar muncitorul semnalat de aparat era supus unei percheziții corporale. La terminarea schimbului, „ochiul mămişii“ își relua necruțătoarea activitate.

Muncitorii care se revărsau la ieșire pe porțile uzinei fură întimpinați de o armată de vânzători de ziare. Uzi learcă de transpirație, gâfâind încă de graba cu care alergaseră ca să nu le-o ia alții înainte, băieții ofereau ediția specială a ziarului „Journal d'Europe“. Marele premiu de o sută de milioane franci avu darul să suscite interesul oamenilor, și în numai câteva clipe jurnaliștii rămaseră cu miinile goale. Bucuroși de vânzarea bună pe care o făcuseră, se opriră în fața tarabelor din colț ca să-și consume obișnuita porție de pommes frites, cartofi prăjiți.

Strinși în grupulețe, muncitorii uzinelor „Renault“ discutau marele eveniment. Roger Bertrand citi împreună cu prietenii săi știrile în legătură cu vestita cursă ciclistă Khartum-Cairo-Suez-Port-Said-Cairo, cel mai de seamă eveniment sportiv din lume.

În scurt timp, grupul din jurul lui Bertrand se mări. Văzînd mulțimea ce-i înconjura, Pierre Colin își înălță vocea ca să-l audă și ceilalți:

— Dar tu, Bertrand? Ce mai aștepti? Ai în sfîrșit prilejul să ne demonstrezi ce ești în stare. Aici, la cursele organizate pe uzină, tot nu mai ai adversar!

Lui Roger i se urcă singele în obraji. Prietenul său îi ghicise gîndul ascuns, gînd atît de îndrăzneț, încît aproape că nu avea curaj să-l mărturisească nici sie însuși. Răspunse pușin mîhnit:

— Văd că-ți arde de glumă, Pierre. Știi bine că nu-i de nasul meu o cursă atît de mare. Ce să caut eu printre cei mai buni cicliști din lume?

— N-ai dreptate. Nici gând să te luăm peste picior, interveni François, contra maestrul în echipa căruia lucra Roger. Ar trebui să încerci. Du-te la federație, să te pună la încercare dacă vor! Știi bine că n-ai pierdut încă nici o cursă!

— Așa e, aprobă și un alt muncitor. Du-te și încearcă!

La îndemnurile oamenilor, Roger făgădui în cele din urmă că se va duce să vadă cum stau lucrurile.

În drum spre casă, Roger fu cit pe ce să se izbească de citeva ori de automobilele ce goneau de-a lungul străzilor. Acasă, maică-sa, care pînă atunci nu-și văzuse vreodată băiatul beat, îi șopti lui André, mezinul:

— Mi se pare că Roger a cam tras la măsă.

În timpul mesei, André nu se putu abține să nu-și tachineze fratele, care părea căzut din lună:

— Ce-ai pățit, Roger? Ți s-a agățat bicicleta de vreo fustă? Ai întirziat de la masă și taci ca peștele!

— Cum, nu-nțelegi? N-ai auzit de cursa Khartum-Cairo-Port-Said și retur? Băieții mă bat la cap să concurez și eu. Asta-i tot.

— Ce-i cu tine, Roger? Bați cîmpii!

Deodată tînărul începu să ridă zgomotos:

— Văd că habar n-aveți ce se-ntîmplă în lume! Uite ediția specială a lui „Journal d'Europe“. Citiți-o și-o să pricepeți îndată!

Roger întinse ziarul mamei sale, apoi o întrebă:

— N-ai uitat, mamă, de pantaloni? Mă-ntorc îndată.

Peste citeva minute, Roger își încălecă sprinten bicicleta și, pedaland voios de-a lungul străzilor pariziene proaspăt stropite, porni spre sediul federației.

Vila doctorului Miguel Camberra se afla într-o regiune care, de pe vremea conquistadorilor, nu fusese călcată de picior omenesc. De aceea trecătorul pripășit din întimplare pe aceste meleaguri și-ar fi putut pune cu o îndreptățită mirare întrebarea ce căuta o vilă singuratică pe riul Ukajala, la cîțiva kilometri de impetuoasele unde ale uriașului fluviu al Amazoanelor. Iar dacă ar fi dorit să aibă și un răspuns sigur la această întrebare, ar fi însemnat să facă un drum destul de îndelungat tocmai la New York, unde, într-un birou al unei anumite secții a uriașului concern „General Chemical Company“, un gentleman prea puțin cunoscut publicului i-ar fi putut explica cine și cu ce scop a dispus construirea amintitei vile tocmai într-un loc atît de părăsit.

În preajma vilei se înălța un turn masiv, care, după toate semnele, servea ca rezervor de apă. Singurii oameni care locuiau vila și împrejurimile erau profesorul Camberra și valetul său. Se spunea că departe, la citeva sute de kilometri în amont de la confluența riului Ukajala, ar mai fi trăit citeva triburi de indieni pe care cuceritorii i-au „civilizat“, cu alte cuvinte i-au decimat cu mijloacele moderne ale așa-zisei superiorități europene.

De altfel cit vedeai cu ochii, de jur împrejur, era numai pădure. O imensitate nepătrunsă, mai deasă și mai sălbatică decît junglele Indiei sau pădurea virgină din bazinul fluviului Congo. Doar cînd și cînd își mai făcea apariția cite o expediție finanțată de cine știe ce firmă pusă pe exploatarea lemnului de esență nobilă, expediție

care lichida cite o părticică, defrișa o margine, atit cit se putea, căci fluviul Amazoanelor își apăra pădurea virgină, și pădurea virgină își apăra fluviul.

Din cind în cind se mai pripășea pe-acolo și cite un misionar, dar rareori se întimpla ca vreunul dintre acești cucernici slujitori ai domnului să se mai întoarcă. Vinătorii de capete care populau pădurile virgine de la poalele munților Cordilleras de Los Andes, indienii din triburile Caraibo-Jekuano, Walka și Umaua cînd li se oferea ocazia să se ospăteze din carnea vajnicilor trimiși ai pronei cerești nu țineau să respecte cituși de puțin blindețea idilică și cucernicia misionarilor.

Profesorul — cel puțin așa-i spunea valetul său — era un omuleț mărunț și uscățiv. Firele rare ale părului său negru erau strins lipite de pielea trandafirie a căpăținei. Pe nas purta niște ochelari fumurii încadrați într-o ramă modernă — Zeiss-umbrall*, cum le spunea profesorul cînd îi ștergea cu grijă, îndelung.

Nici măcar moderna instalație de aerisire nu izbutea să împropăteze aerul apăsător din această seară de august. Miguel Camberra își controlează ceasul:

— Încă douăzeci de minute, bomboni printre dinți, apoi, cu o mișcare lentă, se aplecă din nou peste lentilele microscopului stereoscopic din fața lui. În razele obositoare ale luminii monocromatice, bucățica de țesut vegetal, tăiată cu microtomul, pălea, apărînd ca un fel de aglomerare de linii aproape imposibil de distins.

— Am mărit-o de șase mii de ori, continuă să bombănească profesorul infuriat. Imi omor ochii în pustietatea asta ca să scot ceva cu rabla asta optică, în timp ce dumnealor stau comozi în fața microscopelor electronice! Și mai au pretenții! Oricum, însă, mult a fost, puțin a rămas!

Liniștea laboratorului fu întreruptă de niște chiote sălbaticе.

— Dracu s-o ia de treabă! sări Miguel de pe scaun. Cînd îl aud, parcă mă simt la New York. Parcă ce?! Știu ăia mai mult? Cîrîie și ei fără rost toată ziua!

Andraglossa Kucocephalla**, papagalul cu cap alb, mai scoase un țipăt, apoi își luă zborul. Profesorul se uită din nou la ceas. Încă cinci minute. Se aplecă asupra caietului său de însemnări și-l deschise la litera T. „Tolerează fermenții Q” — își notă Miguel în caiet, apoi îl închise, așeză la locul lui filtrul monocromatic, scoase lamela și o așeză de asemenea la locul ei.

Profesorul lucra singur în laboratorul instalat în această vilă solitară. Și, cu toate că nimeni nu-l obliga sau verifica, își respecta cu sfințenie orele de lucru. Ceasul îi vestî că se apropie amurgul. Închise microscopul și caietul cu însemnări, încuie ușa blindată a laboratorului și ieși pe terasă.

În fața ochilor săi, peisajul ecuatorial se întindea în toată strălucirea sălbăticeii sale. Terenul defrișat din jurul vile; era apărat printr-un gard de sîrmă încărcat cu curent electric de înaltă tensiune. Profesorul nu putea părăsi vila decît cu elicopterul sau pe Amazoane, ale cărui talazuri se rostogoleau maiestuos în depărtare.

„Nu merge și pace! Ce-și închipuie dumnealor? Adică eu nu știu

* Un fel de ochelari fumurii (N.R.).

** Papagalul cel mai răspîndit în pădurile virgine ale Braziliei.

că-mi trimit numai ciurucuri? Și tot ce fac — își spuse Camberra în gând — aparține bossului care, cu toate acestea, nu binevoiește să-mi trimită ceva din reactivii de tip nou care zac în safeurile superbblindate ale trustului“.

— Ați dorit ceva, sir? îi întrerupse meditațiile vocea pițigăiată a micului Joe.

Profesorul nu-și dădu seama că ultimele cuvinte le rostise cu glas tare, de aceea se răsti miniat la puștiul care se ivise pe terasă.

— Ce te tot învîrși pe-aici? Mai bine te-ai duce să pregătești cina !

Camberra se întoarse și trecu în sufragerie. O bucată de vreme se plimbă liniștit de colo-colo, apoi făcu un gest plictisit cu mina.

„Zadarnic. Tătu-i zadarnic. Eu nu le dau M. B.-ul, în timp ce ei mă țin în ghearele lor și nu-mi dau drumul. Nu-i nimic. Odată și odată se va rezolva și chestia asta... ori o termin înecînd-o în whisky, ori mă aleg cu un premiu Nobel !“

Se duse la radio și apăsă butonul. Pînă să se încălzească aparatul, își turnă un păhărel de whisky. În curînd auzi vocea plăcută a unei tinere fete, care anunță cu glas voios :

„Dragi ascultători, transmitem un scurt buletin de știri“.

Miguel dădu băutura pe git, apoi ascultă plictisit vestile care informau ascultătorii despre diferite intruniri politice și alte evenimente. Intenționa tocmai să închidă aparatul, cînd fata își schimbă vocea anunțînd știrile sportive. Miguel se opri. „Ziarul parizian «Journal d'Europe» — continuă crainica — organizează cea mai mare cursă ciclistă din toate timpurile, dotată cu un premiu de o sută de milioane de franci. Cursa se va desfășura pe ruta Khartum — Cairo — Port-Said și retur. Vom reveni cu amănunte în următorul buletin, care se va difuza peste o oră“.

Miguel rămase o clipă uluit, cu ochii ațintiți la aparat. Apoi plesni din degete, zicîndu-și: „Poftim, un nenorocit inzestrat cu un plămîn zdravăn poate cîștiga o sută de milioane apăsînd pe pedale, în timp ce pe mine mă mîncîcă aici băutura și ținării“... Miguel își înălță capul, uitîndu-se la aparat ca și cînd l-ar fi izbit cineva cu pumnul în piept. Apoi îl închise, se întoarse și se așeză la masă, unde-l aștepta cina.

*
*
*

— Firește, își încheie prelegerea profesorul Emme, titularul catedrei de biochimie de la Sorbona, dumneavoastră v-ați aștepta ca acum, după ce v-am vorbit atîta despre hemaglutinație*, să vă explic și care-s cauzele care o provoacă. Vă mărturisesc că aș dori și eu să le cunosc. Căci dacă le-aș cunoaște, am fi de bună-seamă în stare să dirijăm imunitatea, dar în cazul acesta mă tem că pe de o parte n-aș mai avea ce să vă predau la cursurile mele, iar pe de altă parte m-aș pomeni ales membru al Academiei Franceze — lucru de care însă mă rog să-i ferească Dumnezeu pe toți fiii lui iubiți.

Profesorul se sculă, își luă catalogul sub braț și părăsi amfiteatrul în aplauzele furtunoase ale studenților, care rideau din toată inima.

* Hemaglutinația-aglutinația — închegarea serului sanguin sub influența microorganismelor (N.R.).

Studentii anului trei continuau să mai ridă și cînd coborau scările.

— E un tip extraordinar Emme al nostru, zise Garrance prietenei sale Yvonne Charpentier. Pînă și străbunicul lui a fost ateu. Nu-l vezi? Vine la facultate cu „L'Humma“ în buzunar și-l imploră pe bătrînul Demiurg să-l ferească de societatea „înțelepților“ noștri zaharisiți.

— E fenomenal, nici vorbă, răspuse Yvonne, dar ce folos! N-am reușit să pricep chestia asta cu hemaglutinația.

— Ia nu mai pălăvrăgiți atîta, că se răcește Bouillabaisseul*, le strigă Marie Claudan, o brunetă bine legată. Hai să-ntindem pasul. Și după ce li se mai alăturară două studente în medicină, se îndreptară de-a lungul incinselor pavaje pariziene spre gura metroului.

— C'est le piston, piston, piston, qui fait marcher la machine, începu să cînte Jeanette. Celelalte o urmară cîntînd la unison cîntecul studenților fără bani, cînd le ajunse din urmă val-virtej avalanșa vînzătorilor de ziare cu ediția specială a ziarului „Journal d'Europe“.

— „Journal d'Europe“, „Journal d'Europe“! O sută de milioane de franci premiu! Cu bicicleta prin lumea arabă! „Journal d'Europe“! Khartum-Cairo... Cairo-Suez-Port-Saïd și retur...

Yvonne se desprinse cu mișcări iuți din mijlocul grupului și se repezi spre primul camelot care se îndreptă spre ea. Cumpără ziarul, apoi se reîntoarce printre prietenele ei săltînd voioasă într-un picior.

— Îi vrăjesc eu pe bătrînul, să mor eu dacă nu-l vrăjesc și plec în Egipt!

— Pînă una alta am impresia că ai să te-ntorci acasă cu stomacul gol dacă te mai fiții mult! Ce-i cu tine? Ai căpiat? o întrebă Marie.

— Să-mi spuneți ce vreți dacă nu l-oi da gata, repetă Yvonne. Apoi împături ziarul, îl vîri sub braț, făcu stînga împrejur și dispăru cu pași repezi.

— Asta a căpiat de-a binelea de cînd lucrează la „Vie ouvrière“.

— I s-a urcat cerneala de tipar la cap!

— Lăsați-o! îi luă apărarea Garrance... Săraca, dacă n-ar lucra, n-ar avea cu ce să-și urmeze studiile. Taică-său e contabil, trăiesc din 35.000 de franci pe lună. Cred că vă-nchipuiți cum e!

— Parcă eu nu știu! zise Jeanette. Dar nu despre asta-i vorba. Și eu țin foarte mult la Yvonne, dar tocmai pentru că are o situație familială atît de grea nu pot pricepe cum poate fi în stare să ia lucrurile atît de ușor. Și de unde siguranța ei nemaipomenită că trebuie să-i reușească neapărat totul?

— I-o doresc din toată inima, puse capăt discuției Garrance,

Micul grup ajunse la gura metroului.

— Atenție! Pericol de moarte! strigă Marie, apoi, ținîndu-se de braț, se aruncară în bulucul oamenilor care coborau scările.

În timp ce fetele continuau s-o judece, Yvonne ajunse la redacție. Năvăli în birou cu suflul la gură și strigă încă din prag:

— Unde-i șeful?

— Stă de vorbă cu motanul său, răspuse Pierre Moineaux, un băiat tînăr, ciolănos, cu păr castaniu. Nu-i deloc dispus să discute cu noi.

— Cu mine însă da, răspuse Yvonne, repezindu-se ca o vijelie, fără să mai bată la ușă, în cabinetul șefului.

* Ciobă pescărească din animale marine (lb. fr.).

Pierre nu se înșelase. Șeful ședea într-adevăr cu o mustră plictisită la biroul său, dezmierdându-și motanul.

— Tu nu bei, îi spunea filozofic motanului, deci habar n-ai ce-i viața!... În schimb nimeni nu-ți cere să scoți un ziar. Și cind îți-o spune eu...

— Mon chef, se năpusti Yvonne spre biroul lui, vă aduc lozul cel mare!

— Cine îți-a dat voie să intri?

— Mi-o impun interesele ziarului! Trebuie să mă trimitеți în Egipt.

— Aa! Nu mai spune! Dacă-i așa, nu mai incupe nici o discuție, te trimit! Dar înainte de toate nu strică să mă sfătuiesc cu Louis Quatorze. Dacă dumnealui e de acord, n-ai decît să pleci.

— Șefule, nu-mi arde de glumă! Uite ediția specială scoasă de „Journal d'Europe“! Citește-o și vei vedea că-i o afacere-bombă!

Jean Locorde, redactorul-șef al gazetei „Vie ouvrière“, făcu o mustră acră, apoi îl mătură de pe birou pe Louis Quatorze, care părea profund jignit în demnitatea lui, și întinse mina după ediția specială.

Se uită peste articolul cu pricina, apoi își întoarse privirile, de data aceasta ceva mai prietenoase, spre fata care se frământa în fața lui de emoție.

— Bine... în fine. A trebuit să vină și asta. Cărui gazetar înce-pător nu i se întâmplă să descopere America?!

— Dar, șefule...

Redactorul-șef nu-i lăsă însă timp să-și termine fraza.

— Bine, bine, știu... Așa-i în Franța! Tot ce-i în legătură cu ciclismul e o afacere. Tiraj dublu, triplu, dar mai ales ediții speciale! Numai că afacerea asta ne-ar costa mai mult decît cîștigul. Ascultă-mă ce-ți spun: îți inchipui poate că „Journal d'Europe“ s-a apucat să ofere cîștigătorului suta de milioane numai așa, de florile mărului? Din moment ce sînt dispuși să dea o sută de milioane, înseamnă că vor să cîștige două sute, iar nouă n-o să ne rămînă nici pentru un cornet de semințe. E clar?

— O fi, mon chef, dar zău nu pricep cum va cîștiga „Journal d'Europe“ cele două sute, căci un lucru e sigur: din tiraj n-o să le scoată! Pe cînd noi nu plătim nici un premiu în afacerea asta, în schimb reportajele trimisului nostru special ne vor sălta cu siguranță tirajul încă pe-atît, insistă Yvonne, și în timp ce-și aranja șuvitele părului, ochii ei mari și negri îl fixau pe redactorul-șef cu o gravitate neobișnuită, care nu putea totuși umbri scîlipirea lor.

— Hm! S-ar părea că ai și tu puțină dreptate... În orice caz, trebuie să mă mai gîndesc... Apropo, ești liberă mîine seară?

— Firește. Dacă e nevoie pot veni și mîine seară la redacție.

Șeful pufni în ris.

— Cu alte cuvinte nu poate fi vorba de cinema, nici de vreo invitație. Deocamdată e bine și așa. Mîine-ți dau răspunsul.

— La ce oră? tresări înviorată Yvonne.

— Păi, să zicem la ora șapte, aici la redacție. Toată viața mea am fost cavalier... Nu-i așa, Louis Quatorze?

Louis Quatorze își reluă locul torcînd în brațele șefului.

— La revedere! La revedere!

Yvonne se răstuci pe călcîie și părăsi biroul.

— Domnilor, încep Fernand Duval, directorul general al ziarului „Journal d'Europe”, voi fi scurt.

Fotoliile comode așezate în jurul mesei rotunde din sala de consiliu erau ocupate, în afară de directorul general, de încă șapte persoane. Atmosfera nu părea prea veselă.

— Contrar obiceiului nostru, continuă directorul general, de data aceasta ați aflat din coloanele ziarului despre premiul de o sută de milioane de franci cu care ziarul nostru înțelege să doteze cea mai importantă cursă ciclistă din Egipt. Țin să vă spun din capul locului că suma e finanțată de banca de credit „Duvernois”. Cred că nu-i nevoie să vă mai explic ce înseamnă aceasta, după cum nu-i nevoie să fac o paranteză pentru a vă spune că ne aflăm, mai bine zis ne aflăm și astăzi, într-un impas destul de neplăcut. Tirajul zilnic al ziarului „Journal d'Europe” a scăzut în ultimele trei luni cu 700.000 de exemplare. Trebuie așadar să facem ceva, și banca a socotit, desigur, pe bună dreptate, că exploatarea unui eveniment sportiv e, în orice caz, mai rentabilă și mai puțin riscantă decât aceea a unui eveniment politic oarecare. A fost de ajuns să publicăm știrea despre această cursă, și tirajul s-a și dublat. Pe de altă parte socotesc că nu vă spun nimic nou arătându-vă că — deși e vorba despre un eveniment sportiv — însemnătatea acestei curse nu trebuie subestimată nici sub aspect politic. Ne-o dovedește de altfel în mod elocvent telegrama de felicitare din partea generalului André Fernu. Vă asigur deci că nu vom irosi zadarnic capitalul investit. Premiul, ori cât de mare ar fi, nu grevează prin nimic acțiunile noastre. Sinteți de acord?

Zimbetele de pe fețele celor șapte membri ai consiliului de administrație confirmară că într-adevăr n-a fost nevoie de prea multe cuvinte pentru ca să cadă cu toții de acord.

— Dacă-i așa, conchise directorul, apăsând butonul soneriei fixate pe masa de consiliu, are cuvântul maître Jean.

La sunetul clopoțelului își făcu apariția un chelner bătrîn.

— Cu ce vă putem servi?

Consilierii își comandară băuturile preferate, primind cu plăcere invitația directorului general.

— Prin urmare, ne-am înțeles; deseară la „Follies” *. La revedere!

CAPITOLUL II

Ultimul care află de un eveniment sportiv este întotdeauna spectatorul din tribună. La Londra, ca de altfel în toate cercurile sportive din Occident, primul și cel mai bine informat e și astăzi bookmakerul **, agentul de pariuri.

Jim Norton se urcă grăbit într-un taxi și dădu șoferului adresa: Sidney River 217. Mașina inghiți în goană kilometrii și, ajungînd în

* „Follies bergères” — vestit local parizian (N.R.).

** Bookmakerii (agenții de pariuri sportive) mici string un mare număr de pariuri și le vînd firmelor mai mari, care, la rîndul lor, le vînd firmelor și mai mari ș.a.m.d. Pînă la urmă, pariurile se concentrează în mîinile citorva „trusturi de bookmakeri”, care au un caracter de întreprindere comercială de proporții mari, dispunînd de capitalurile bancare echivalente (N.R.).

strada indicată, opri în fața unei clădiri vechi cu cinci etaje. Norton plăti, cobori din taxi, apoi urcă în goană scările, sărind cîte două trepte deodată, pînă a ajuns la etajul IV. Acolo se opri gîfîind în fața apartamentului din stînga și apăsă pe butonul soneriei de lingă ușa pe care se afla o tăbliță cu inscripția :

John Donald, bookmaker
Curse — pariuri sportive

Ușa se deschise. Jim trecu val-virtej printre bookmakerii și amatorii de pariuri care așteptau în anticameră și intră de-a dreptul în biroul șefului.

— Hallo, Donald !

— Hallo, Jim, răspunse șeful agenției, un om indelat, cu obraji ca luna plină. Ce vînt te-aduce ? Nu cumva articolul din „Journal d'Europe” ?

— Păi..., făcu Jim.

— Haide, ia loc și ascultă ce-ți spun eu. Iși scoase bloc-notesul și începu să citească : „Pînă acum sînt 247 de participanți. Favoritul e Edmondo Diaz. Se merge pe el la paritate. Următorii trei sînt Paul Tissu, Frank Spiegel și Van Lauen. Toți trei merg cu trei la unu. La plasă se plătește pentru Tissu șaisprezece la cinci, pentru Spiegel și Van Lauen paisprezece la zece. Termenul pentru închiderea inscrierilor e 21 august. În 2 septembrie 1962... se dă piecarea la Khartum. Da, 2 septembrie 1962..., repetă bookmakerul cu voce scăzută.

— Cumperi pariuri ? întrebă Jim.

— Băleții au și început să lucreze pe teren.

— Cît să-ți aduc ?

— Știi și eu ? ! N-aș putea să-ți spun încă exact. Jocul e cam tare. În orice caz valoarea pariurilor înregistrate pînă acum depășește inzeciful premiului. Deocamdată poți să-mi aduci pariuri în valoare de un milion.

— Și cu cît mergi pentru un pronostic sigur ?

— Trebuie să stau întii de vorbă cu Darin și cu Torelli. Dar dacă-mi promiți că te ocupi tu de treaba asta, cred că vom merge pînă la cincizeci.

— Azi e miercuri. Pînă luni îți aduc tuyaul*, răspunse Jim atingînd cu virful degetului borul melonului pe care-l scosese din cap, apoi ieși din cameră. Pe drum își făcu o socoteală rapidă : Trus-tul lui Donald era cel mai tare pe piață. El singur stătea pe cel puțin patruzeci de milioane de dolari. Agenția pariziană a lui François Darin stătea și ea pe cel puțin treizeci. Torelli era și el om de vreo 25. Cu un asemenea trio, nici dracul nu se mai putea măsura. Trei trusturi ca ale ăstora băga la buzunar pe toți bookmakerii mărunți, dar... să vedem ce zice și bossul.

Fluieră după un taxi și se întoarse acasă.

*

* * *

— Hallo, New Yorkul, hallo... hallo... dați-mi D.C.G. 368.549.107. Da... Hallo, boss ? Da, eu sînt... ați aflat deci... e-n regulă... plec mîine dimineață cu avionul de 10,25. All right ! **

* Tuyau — în argoul parizian „cîștigător sigur, pe baze ilicite”.

** All right ! — în regulă (lb. engl.).

Norton așază receptorul în furcă, apoi scoase dintr-un colț un geamantan elegant și se apucă să-și facă bagajul. Pe urmă chemă biroul societății „A. E. Transatlantic Company”, își comandă un bilet și, fluierînd voios, se trînti pe canapea. Gîndurile îi alergau însă nebunește. „Acum ori niciodată. Dacă-mi reușește lovitura asta intru și eu în trust. Adică... de ce nu mi-aș face chiar eu un trust?... Numai de-aș ști în ce ape se scaldă bossul. După cite mi se pare, însă, nu numai că-i bine informat, dar și-a vîrit și el mina în organizarea cursei. Și, în definitiv, ce-are a face? Dacă-mi pică partea mea, n-are decît să cîștige cit o vrea”...

Dimineața se duse cu un taxi la aerodromul de la Croydon. Un Douglas cvadrimotor stătea gata să-și ia zborul. Norton își ocupă locul; cînd aparatul decolă, își controlă ceasul. „La șapte douăzeci și cinci sint acolo” — bombăni, apoi scoase un ziar din buzunar și se cufundă în fotoliul comod.

Avionul ajuns la destinație cu o întîrziere de o jumătate de oră, adică la 7,55 ora Greenwichului.

Taxiul luat de Norton se îndreptă înspre centrul insulei Manhattan, situată între Hudson și East River, apoi se opri în fața unui zgîrie-nor din strada 311. Fostul boxer intră în liftul zgîrie-norului de proporții relativ reduse și se opri la etajul 10. La chemarea soneriei apărură un valet care-l conduse imediat în cabinetul șefului, Gary Stapleton, directorul biroului de securitate al trustului „General Chemical Company”. Bossul îl aștepta.

— Hallo, Jim!

— Hallo, boss!

De după biroul din față se ridică un bărbat înalt și uscățiv, îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă. Profilul său arăta ca sculptat cu dalta, iar ochii săi de un albastru închis, căzuți în fundul orbitelor, erau incununați de sprincene negre și de un păr ondulat, cu numeroase fire argintii. Maxilarele sale proeminente încadrau o bărbie energetică, trapezoidală.

— Ai aranjat ceva? îl luă iute bossul.

— Am vorbit cu Donald. Spunea că, în caz de tuyau, trustul lui e dispus să meargă fără ezitare pînă la cincizeci de milioane de dolari.

— Puțin, constată bossul. Vreau să pariez o sută de milioane pe omul nostru.

Norton se uită o clipă incremenit la boss, pe urmă reluu discuția:

— Nu-mi închipuiam să pornim cu atîta. E drept că mi-am făcut eu anumite socoteți cum să înlăturăm pe favoriți... pe cîțiva putem chiar să-i cumpărăm, dar cine ne garantează că iese omul nostru?

— Tocmai pentru asta te-am chemat. N-ai decît să faci ce-ți spun eu...

Norton își împinse melonul în creștetul capului.

— Aș vrea să știu în primul rînd cine va fi cîștigătorul și cum vom putea să-i asigurăm victoria?

— Bănuiam că o să mă întreb, zîmbi șeful. Ei bine, treaba asta se face prin două lovituri: înainte de toate pariem cu toată suma pe Horst Müller. Pariurile trebuie aranjate cu băieții în așa fel ca suma să se împartă la cît mai mulți bookmakeri mărunți. Horst e un outsider necunoscut, se va plăti deci pentru el patruzeci pînă la cincizeci pentru unu. Iar ca trusturile să nu bănuiască nimic, îi vei da lui Donald un tuyau fals. O să-i spui că favoritul numărul unu e Michel

Serpente și îl cotezi imediat cu 50 de milioane. În felul ăsta sus-tragi atenția trustului Donald, iar Donald și banda lui vor acoperi pariurile bookmakerilor mărunți, deci inclusiv și sumele puse pe Horst, și cu asta sintem și noi acoperiți. Suma cu care pariezi pe Serpente e destul de mare ca să-i convingă că tu însuși mergi la sigur pe victoria lui. Important e însă să nu afle nimic. Așa vor plăti fără nici o teamă pentru Horst. Pricepi?

— Am înțeles. Pierdem la Serpente cincizeci de milioane, în schimb câștigăm de pe urma lui Horst patru miliarde, și dacă totul merge strună nu numai Donald și ai lui, dar toate trusturile de bookmakeri din lume se vor vedea silite să-și închidă tarabele... iar eu îmi deschid o agenție cu un capital de două sute de milioane.

— Două sute de milioane?... Poate voi ai să spui cinci milioane?!

— Nu, boss. Dacă ție-ți convine tuioul, de ce să nu-mi convină și mie?! Așa că, dacă n-ai nimic împotriva, mizez și eu cu cele cinci milioane. Iar dacă nu vrei, îmi dai zece acout.

— Bine, pariază. Depinde și de tine ca totul să meargă strună. Îmi convine să fii cointerestat, mai ales că în felul ăsta nu-țiiei partea decit în caz de reușită.

— All right! Și care-i lovitura a doua?

— Miine dimineată pleci cu avionul la Rio de Janeiro. Acolo te duci la Fernando Sostilerra, care-ți pune la dispoziție un elicopter și... un plic, în care vei găsi un carnet de ceuri și instrucțiunile necesare. Deocamdată ține o mie de dolari. De îndată ce ai aranjat treaba, mă înștiințezi, dar nu te întorci, ci te apuci de lucru. Dacă treaba merge pe sfoară, te poți prezenta la Fernand Duval, directorul general al ziarului „Journal d'Europe“, care-ți va pune la dispoziție celelalte sume necesare ca să duci totul la bun sfârșit. All right?

— All right! răspunse Norton, apoi strinse mina întinsă peste birou și plecă.

Nu se putea spune că Jim Norton era suflet de poet, totuși panorama orașului Rio de Janeiro îl fermecă și pe el. E drept că pe vremuri nu frumusețea peisajului îi atrăsese pe portughezi, ci aurul, totuși, în 1566, după ce cuceriseră fortăreața franceză din port și au pus mîna pe acest teritoriu, găsiseră că locul e cit se poate de potrivit spre a-și statornici aici capitala. Este indeobște cunoscut că Rio de Janeiro, unul dintre cele mai moderne orașe ale lumii, se bucură de o așezare bogată în frumuseși naturale aproape fără egal. De aici, din această capitală, pornesc spre toate colțurile lumii bogățiile Braziliei: cafeaua, bumbacul, cauciucul, bananele, ceaiul, porumbul și zecile de milioane de capete de vite de tot soiul, care pasc pe întinsele savane din partea de sud a țării.

Taxiul lui Jim trecu prin „Praça da Republica“, ocoli biserica Sf. Ana, mai făcu câteva sute de metri și se opri în fața unei vile, o adevărată capodoperă a faimosului arhitect și urbanist francez Le Corbusier.

Vila era construită pe piloni, cu uriașele ei geamuri îndreptate toate spre sud sau răsărit.

Jim deschise ușa ascensorului montat în pilonul central; covorul mobil îl purtă spre destinație. Găsi cartea de vizită căutată, dar nu-

mărul apartamentului se schimbase, pesemne, între timp. Bossul îi dăduse nr. 11, iar aici, deasupra cărții de vizită, se vedea 13, număr ce avu darul să-l indisponă oarecum pe Norton, care pentru o clipă se simți ispitit să se întoarcă. Totuși cobori de pe covorul mobil și, după ce făcu un gest nervos cu mîna, sună.

— Senor Norton? întrebă proprietarul apartamentului, arătîndu-și dantura sclipitoare. Buenos dias senor, îl salută apoi în limba spaniolă pofîindu-și musafirul să intre.

La salutul spaniolului, Norton răspunse cu „hallo”. Era singurul salut — în afară de gestul celor două mîini împreunate deasupra capului învingătorului — pe care fostul boxer îl socotea demn pentru un om. Luară loc, iar Norton deschise vorba în engleză.

Fernando Sostilerra își păstră zîmbetul forțat și-i răspunse într-o engleză impecabilă:

— Nu face nimic, vorbesc destul de bine și engleză.

— O fi, dar eu n-am venit să fac exerciții de engleză cu dumneata, ci pentru altceva.

— Firește. La dispoziția dumneavoastră. Sigiliul este intact, zise Fernando, întinzîndu-i un plic gros, care purta cinci sigilii.

Norton viri plicul în buzunar și se uita cu un aer neîncrezător în jurul lui.

— Vă rog să dispuneți de camera dumneavoastră. Pe toată durata șederii dumneavoastră, sînteți, firește, musafirul meu. Iar elicopterul meu vă stă la dispoziție la orice oră doriți.

— N-am de gînd să plec decît mîine dimineață; îmi vijiiile timpurile de-atîta zbor.

— Cum doriți. Dacă vă face plăcere, putem ieși undeva, să vă mai limpeziți capul. Dar dacă vă simțiți obosit, vă rog să vă odihniți.

— Sînt obosit. Unde mi-e camera? întrebă Jim pipăind plicul din buzunar.

Fernando sună.

— Condu oaspetele în camera lui, îi porunci valetului care apăruse la semnalul soneriei, apoi își luă rămas bun de la Norton stringîndu-i mîna prietenește.

— Vă doresc odihnă plăcută. Pedro vă stă la dispoziție, orice v-ar trebui. Între timp voi da și pilotului instrucțiunile necesare.

Norton porni, urmat de valet, dar, ajuns la ușă, se opri ca și cînd ar fi vrut să întrebze ceva; răzgîndindu-se, însă, făcu un gest cu mîna și-și continuă drumul.

„Nu-l mai întreb nimic — își spuse Norton. Sînt convins că bossul nu i-a spus nimic”. Și, o dată ajuns în camera lui, chemă Londra la telefon, grăbit să ia legătura cu șeful trustului de bookmakeri.

— Hallo, Donald! Vorbește Jim. Pronosticul e Michel Serpente. Notează-ți-l, pariez pe el cincizeci de milioane. E-n ordine?

— All right! răsună glasul răgușit al celui alt.

Norton închise telefonul. se dezbracă și, după ce făcu baie, se culcă.

— Bine că s-a dus, bombăni Fernando Sostilerra, căci, deși, după cite știu, vine de la Londra, acest gentleman e yankeu sadea, îmi pun capul că-i yankeu...

Elicopterul zbura deasupra unor păduri imense pe unde nu călcase încă picior de om. Jim Norton privea cu un aer încruntat, cu fruntea încrețită peisajul ale cărui contururi începeau să se deslușească în ceața zorilor.

— Pentru asta, prin urmare, sint bun să-mi pun pielea la mezat; in schimb carnetul de cecuri e emis pe numele lui Camberra. Și dacă reușesc să cad de acord cu el, e bine, iar dacă nu, imi risipesc mia de dolari degeaba. Și nu mă aleg cu nimic, își făcea socotelile Jim după cum îi era obiceiul. Deh, el e bossul, el dictează.

Elicopterul își încetini viteza, apoi se opri și cobori în linie verticală. Acum plutea deasupra unui mic luminiș, în mijlocul căruia se deslușeau contururile unei vile singuraticе, cu acoperișul sclipind în ceața zorilor. In spatele vilei se afla o placă de beton de 1.250 metri pătrați, terenul de aterizare. Norton deschise ușa micului elicopter tip sport, scara se declanșă automat, și boxerul dădu să coboare pe micul teren de aterizare. Dar de abia puse piciorul pe pământ, cînd fu oprit de un strigăt.

Surprins, tresări întorcîndu-și capul spre pilotul care se pregătea la rîndul lui să coboare: la semnul acestuia privi în jurul său. În spatele său zări șase dulăi, dispuși într-un semicerc perfect, nemișcați ca niște statui, dar gata să sară. Nu scoteau însă nici cel mai ușor miriit. De spaimă, Norton fu cit p-aci să-și inghită trabucul. Prevăzător, se retrase grăbit în elicopter, unde, simțîndu-se mai în siguranță, începu să-și bată capul cum să anunțe pe locatarii vilei. Deodată, spre uimirea lui, cîinii întoarseră spatele aparatului și porniră spre vilă. Nu peste mult se ivi un omuleț mărunt, sfrijit, care se apropia cu pași liniștiți spre elicopter, urmat de un băiețuș negru. În urma celor doi, pășind alene, veneau cei șase dulăi.

Norton cobori din nou din aparat și se îndreptă cu pași apăsați spre omulețul care se apropia de el. Se sili să-și compună un zîmbet prietenos, apoi se adresă savantului care venea în fruntea ciudatului convoi.

— Domnul profesor doctor Miguel Camberra ?

— În persoană. Cu cine am onoarea ?

— Mă numesc Jim Norton. Dacă n-aveți nimic împotriva, aș vrea să-mi acordați o scurtă întrevvedere pentru a discuta o chestiune de afaceri.

— Poftim, dădu din umeri profesorul. Cu toate că nu mă ocup de afaceri, totuși, dacă v-ați deranjat pînă aici, fiți bine venit. Mai cu seamă că aici duc o viață destul de singuratică.

Omulețul făcu semn băiețușului negru, care porni înainte, conducînd cîinii undeva în spatele vilei. Ajunșind în fața vilei, Norton constată uimit că vila nu era atît de mică pe cît i se păruse de la distanță. Uriașa ei terasă era împrejmuită de jur împrejur cu o plasă împotriva țînțarilor. Cu toate că luminișul era destul de mare și nu era stropit decît la margini cu D.D.T. lichid, mirosul ajungea pînă la vilă. De pe terasă trecură printr-un hol impunător și de acolo dădură în cabinetul de lucru al profesorului. Norton își dădu silința să pară cit mai manierat.

— Iertați-mă că vă deranjez la o oră atît de matinală.

— Ca să fiu cu totul sincer, m-ați deranjat într-adevăr, dar ora nu e prea matinală. Sint sculat de mult. In ultima vreme mă cam ocolește somnul. Dar nu despre asta-i vorba. Aș vrea să știu cine v-a trimis și cum ați ajuns aici ?

- Da... să vedeți... am auzit la Rio de Janeiro...
- Cred că am vorbit destul de limpede, îl intrerupse profesorul. Probabil că veniți într-adevăr de la Rio, dar acolo n-ați putut auzi nimic. Un singur om vă putea trimite aici! mai bine zis societatea... noastră.
- Sincer vorbind, nici nu... nu știu cine m-a trimis.
- Aha! Sper însă că n-ați venit ca să aflați de la mine cine v-a trimis.
- Nu. Asta mă interesează deocamdată prea puțin. Am venit să vă ofer un milion de dolari pentru zece zile de treabă.
- Foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar n-aș crede să fiu în stare să inventez în zece zile un procedeu convenabil de a fabrica aur.
- Nici vorbă despre așa ceva. Tot ce vă rog este ca în răstimpul de care v-am spus să folosiți ceva în interesul scopurilor noastre... un lucru ce l-ați descoperit mai de mult.
- Iertați-mă, dar n-am nici un fel de descoperire. Deocamdată lucrez la câteva fleacuri neînsemnate.
- Și cum stăm cu varianta perfecționată a Meskalinei?
- Nu vă supărați, cu toate că-mi aduc aminte foarte vag de termenul Meskalină, n-aș putea să vă spun, așa, la repezeală, despre ce este vorba.
- Tot ce se poate ca dumneavoastră, domnule profesor Miguel Camberra, să nu vă aduceți aminte de ea, cu toate că problema e destul de interesantă. Dacă-i așa, îngăduiți-mi să vă citesc câteva rinduri scrise de o persoană nu prea deprinsă cu minuirea condeiului.
- Din partea mea, n-aveți decît! își controlează ceasul profesorul. E ora șapte. La opt fix mă apuc să lucrez.
- Un ceas îmi ajunge, răspunse Norton, apoi scoase un text scris la mașină și începu să citească.

CAPITOLUL III

„Joi, 17 iulie 1944

Afară de paznici, sînt numai fete și femei; femei și iarăși femei... Mi-a dat Franz creion și hirtie. Dacă se află, îl împuşcă. Dar n-o să aștepte nimeni, niciodată. Franz e austriac și a fost comunist. Nu se teme de nimeni. De altfel aici sînt relativ puțini paznici. Deunăzi mi-a dat o bucată de ciocolată. Și tot lui i-au dat lacrimile în ochi. «Crede-mă — îmi spunea — mai există oameni și printre noi. Nu numai mie mi-este rușine».

Am avut iarăși supă de morcovi la prînz. După-amiază am montat tevi. Am impresia că lucrăm la construirea unei fabrici de cauciuc sintetic sau de benzină. Astăzi iarăși au fost duse trei la casa albă.

19 iulie

Sarah susține că primim o mie de calorii pe zi pentru că munțim. Eu una nu cred. Nu trec de șapte sute. Atît ne dădeau și la Auschwitz. Iarăși ne-au tuns. La prînz am avut tot supă de morcovi. Am furat doi cartofi cruzi. Annie mi-a dat o aspirină. N-a putut face rost de opiu, nu vrea să-i dea nimeni. Mă tem de diaree. Casa albă pare să nu fie totuși un crematoriu. Pe Franz nu l-am văzut de două zile. De ce nu s-o fi întorcînd nimeni din casa albă?

25 iulie

Am făcut diaree. Mi-au dat zece picături de opiu. Nu beau apă. Azi am ieșit de cincisprezece ori. Mi-am dat prânzul pentru două pastile de cărbune. Dacă se află, mă sfîlcesc în bătai. Rose nu mă va trăda. Todi m-a amenințat azi după-amiază că dacă mai ies o dată îmi face raport. Dacă o face, mă ia și mă bagă la gaze. Atita pagubă. Azi au fost duse alte cinci fete la casa albă.

27 iulie

A sosit un nou transport de femei. Două dintre ele poartă tatuată litera F.H. *. Habar n-am cum au ajuns aici. Celelalte opt sînt netatuată, n-au fost nici la Auschwitz. Franz mi-a dat trei pastile. Nu știu ce conțin, dar începe să-mi cedeze diareea. Azi după-amiază Franz m-a ținut în baracă. Mă tem că-l toarnă Blockältestera **. Dacă scap de aici o omor pe Blockältestera. Fetele spun că au fost aduse azi trei fete de la casa albă și repartizate la ele. Toate trei munceau ca nebunele. Au căpiat.

30 iulie

Am scăpat de diaree, dar mă simt încă slabă. Fetele bănuiesc că blestemată de Blockältester mi-a dat opiu. Le las să creadă ce vor, căci nu pot să-l trădez pe Franz.

Oi, de ce n-am otravă sau vitriol să omor pe loc pe mizerabila aia. Schimbul de noapte spune că cele trei fete aduse de la casa albă au muncit toată noaptea. Și au lucrat și în schimbul nostru pînă la capăt. Dacă o fi adevărat, înseamnă că au lucrat treizeci și șase de ore fără întrerupere. Nu știu cum mai rezistă. Azi mi-am mîncat prânzul. Mi-am strîns aproape o jumătate de kilogram de piine în timpul cît am fost bolnavă. Aș vrea s-o pun deoparte.

4 august

Mi s-a furat jumătate din piine. Cred că Blockältestera a dat-o unuia dintre favoriții ei. Restul l-am mîncat dintr-o dată. Trei sute cincizeci de grame de piine. N-am reușit să mă satur. Noaptea trecută, cele trei fete au dispărut. Au lucrat aproape cinci zile fără întrerupere. Cred că au primit mult mai multă mîncare decît noi. De mult n-a mai fost dus nimeni la casa albă.

5 august

Azi-dimineață a venit Franz să mă ia. A chemat-o și pe Sara și pe Rachel. Era și Todi cu el. Pe mine m-a percheziționat Franz. Hirtia și creionul au rămas la mine. Ne-au dus la casa albă și acolo ne-au despărțit. Nu știu ce mă așteaptă, dar, dacă mor și Franz va reuși să scoată de aici aceste rînduri, află mamă — dacă mai ești în viață — că ultimul meu gînd a fost la tine. La tine, la tata și la Ștefan. Nu mi-e frică, mai degrabă sînt curioasă.

* F. H. = Feldhure = tirle de front; aveau tatuată pe braț literele F. H.

** Internații lagărelor de exterminare locuiau în barăci. Conducătorul sau conducătoarea unui grup din mai multe barăci era de obicei un internat cu o vechime mai mare în lagăr; el îi slujea pe naziști și avea numele de „Blockältester“ (N. R.).

7 august

Nu știu ce-au pățit, dar îmi dau din ce în ce mai multă mâncare. Nu cred să le renteze această îngrășare. Dacă o fi să mă ducă la muncă, tot nu lucrez, chiar de-ar fi să mă omoare. Sabotez. Cineva ciocănește în țeava caloriferului. Nu pricep mesajul.

11 august

Cred că m-am îngrășat cel puțin cu cinci kilograme. Nu știu ce-or fi vrînd cu mine. Cineva a urlat, dar numai o singură dată. Nu cred că de bătaie, ci mai degrabă s-o fi încurcat în gardul de sîrmă. Ce bine-i de ea. A scăpat. A curățat-o curentul. Cred că am dezlegat cheia ciocăniturilor. Primele ciocănituri pînă la șapte înseamnă cele șapte grupe ale alfabetului. Pe urmă pauză. Celelalte ciocănituri pînă la cinci înseamnă litera respectivă*. De cînd cunosc cheia nimeni nu mai ciocănește și nici nu răspunde.

15 august

Îmi lipsesc fetele. Aș vrea să le dau din mîncarea mea. Primesc mai mult decît îmi trebuie.

Astăzi m-au dus printre niște cuști într-un fel de laborator. În cuști se aflau maimuțe, iepuri, câteva animale pe care nu le cunosc și șoareci. La laborator mi s-a făcut o injecție; nici n-am simțit-o. Doctorul era încruntat, dar foarte amabil. Înainte de a-mi face injecția, mi-a dat cu ceva pe braț, ca să nu mă doară. Habar n-am ce a fost, poate Sări ar fi în stare să spună. De cînd cu injecția sînt veselă și mă gîndesc tot mereu la Ștefan.

16 august

Primesc și mai multă mîncare. Mi-au spus că trebuie s-o mîncînc și într-adevăr n-am încotro. N-am unde s-o arunc. Pe Franz nu l-am mai văzut. Astă-noapte n-am putut dormi. Undeva, destul de departe de mine, cineva urla și bătea cu pumnii în perete. Pe urmă a încetat sau i-au închis gura. Acum sînt sigură că sînt un cobai de experiență. Am să crăp, dar măcar crăp sătulă. Altă injecție. Doctorul m-a tratat cu ciocolată.

17 august

Iar n-am dormit, dar sînt din ce în ce mai veselă. Numai capul îmi zvîcnește. Azi m-au dus mai devreme la injecție. M-am plîns că mă doare capul, și doctorul mi-a dat un praf. Mi-a trecut durerea de cap. După injecție m-au cîntărit, mi-au măsura înălțimea, distanța dintre ochi, mi-au luat un mulaj de ipsos după craniu, mi-au luat probe de sînge și de urină. După ce mi-au luat mulajul de ipsos le-am spus că amețesc. Doctorul mi-a dat un scaun și m-a lăsat să mă odihnesc.

* Unul dintre alfabetele convenționale folosite în închisori și lagăre. De pildă, cele 34 de litere ale alfabetului german erau împărțite în șapte grupuri. Fiecare grup era deci compus din cinci litere (a,b,c,d,e), al doilea grup (f,g,h,i,j) ș.a.m.d. Primele ciocănituri pînă la șapte însemnau numărul grupului, cele următoare, pînă la cinci, numărul literei din grup. Astfel litera C se bătea în felul acesta: o lovitură, repaus, trei lovituri; pe urmă mai multe bătăi mărunt semnalizează urmarea unei alte litere ș.a.m.d.

Îmi ard ochii. Iarăși n-am dormit. Azi m-au dus și mai devreme la laborator: Doctorul m-a descusut timp de peste două ore și m-a întrebat verzi și uscate. M-a întrebat dacă nu știu de unde se trage străbunicul străbunicului meu și dacă există vreun arian printre strămoșii mei. De unde să știu? Îmi lăcrămează ochii mereu... și-mi vijiiu neconștient capul. La ce-or fi bune toate astea?

19 august

Azi mi s-a luat tensiunea. Cred că-mi bate inima 500 la minut. Mi s-a părut că fruntea doctorului era de marmură. Mi-a dat un măr. Mărul parcă era și el din marmură, l-am mâncat totuși. l-am și spus-o. În timp ce m-au dus înapoi, rîdeam tot mereu cu hohote. Paznicul mi-a pus palma peste gură, dar degeaba. Nu mă puteam opri.

20 august

Acum sînt sigură că am să-nnebunesc. Aș vrea să mă întorc printre fete, chiar dac-o fi să rabd iarăși de foame. Stau toată ziua culcată și nu reușesc să ațipesc. Nu mai mîncînc chiar dac-o fi să mă omoare. Mi-e greață. Azi nu mi s-a făcut injecție, dar doctorul m-a examinat din nou. Eu sînt un obiect, iar el o mașină.

25 august

Am dormit patru zile la rînd, aproape fără întrerupere. Mi-e foame. Paznicul m-a întrebat ce vreau să mîncînc. Am cerut sardele, salam, pîne de secară și limonadă. Mi-a adus tot ce-am cerut și pe deasupra și ciocolată, prăjituri și zmeură. Am mîncat tot. Am cerut ceva de citit. Nu mi s-a admis. Nici azi nu mi s-a făcut injecție.

31 august

Azi a ciocănit cineva. Am înțeles doar că lucrează într-o echipă care sapă morminte. Pînă acum a îngropat 370 de cadavre. Am înțeles, dar n-am răspuns. Nu pot scăpa de gîndul că-i vine și lui rîndul. Pe cei care sapă morminte îi omoară întotdeauna. Trebuie să fie Franz de serviciu, de aceea a putut ciocăni. Nu l-am văzut pe Franz. Se păzește și bine face. Mă, simt și acum puțin obosită și mă dor încheieturile.

1 septembrie

Altă injecție. De data asta am văzut-o — era o porție enormă. Am vrut să sparg seringă din mîna doctorului. «Ce-i cu tine, copilo dragă? m-a întrebat doctorul. N-o să te doară, e o nimica toată, pun și novocaină în doză». Știu acum cu ce mi-a dat pe braț atunci, prima dată. Era tot novocaină. Doamne! Trebuie să-i fac ceva, trebuie. Mă sufoc! Vin!

2 septembrie

M-au adus înapoi la lucru. Trei zile am lucrat fără întrerupere la montarea țevilor. Numai capul îmi vijiiu și auzeam tot felul de glasuri. Dar în cele din urmă n-am mai auzit decît gemete, urlete și țipete. Am văzut pe vremuri «Capriciile» lui Goya. Sînt vise trandafirii pe lingă cele văzute de mine. Acum mă aflu din nou în cameră.

3 septembrie

Doctorul m-a examinat din nou. Spunea că-mi sînt cam slabi rinichi. Nu mi-a făcut nici o injecție, dar am primit mai puțină mîncare. Totuși nu mi-e foame. Am ciocănit, dar n-a răspuns nimeni. De sigur că sapă morminte, de aceea nu răspunde.

13 septembrie

Azi m-a vizitat medicul. Era amabil, ca întotdeauna. M-a întrebat dacă doresc ceva. Îmi spune tot mereu «Fräulein». La plecare i-a poruncit ceva Feldwebelului, care a luat poziția de drept și a spus: «Jawohl, Herr Stabsarzt». Prin urmare medicul are grad de maior. Nu poate să aibă mai mult de 32—33 de ani. După vizită am fost chemată la injecție. Mi s-au făcut două injecții...

15 septembrie

Trebuie să rid tot mereu. Nu mai scriu, căci vin..."

*
* * *

Din dosarul nr. 238.365/19.VI.1945 al procesului de la Nürnberg :
„Am fost eliberată și sint în viață. Nu-mi aduc aminte decît de ultima injecție. Nu știu cum am izbutit să-mi salvez însemnările. Cred că după ultima injecție am fost dusă între nebuni. Încă sint plină de răni. Se poate să mi le fi făcut singură, dar s-ar putea să mă fi rănit ceilalți. Istoria cu lagărul nostru a ajuns acum în fața tribunalului. Nu știu numele de familie al lui Franz, dar știu că era din Viena, avea părul castaniu, ochii căprui, trupul scund, fața regulată, la degetul cel mic de la mîna stîngă îi lipsea o falangă. Rog forțele armate ale aliaților să-i afle numele adevărat și, dacă se poate, să mi-l comunice, ca să-i mulțumesc pentru omenia lui. Nu cunosc numele doctorului. Era un om în vîrstă de 30—32 de ani, mic de statură, cu părul negru și ochi albaștri. Avea mișcări grave și lente, vorbea rar și citeodată debita glume, cam greoaie.

Trăiesc, dar sint încă foarte slăbită și mă doare capul. Aștept zilele de apoi..."

*
* * *

Norton scoase încă o hîrtie și inceptu să citească iute pe un ton oficial :

„Din raportul prezentat de comisia mixtă a armatelor aliate rezultă că cercetarea locală a confirmat pe deplin amănuntele cuprinse în jurnalul aflat la dosarul nr. 238.365. Exhumarea a scos la iveală 39.867 de schelete neidentificabile și 129 de cadavre care au putut fi identificate. Pe baza autopsiei cadavrelor neintrate încă în stare de putrefacție, comisia de experți medicali a stabilit că majoritatea victimelor au murit din cauza atrofierii rinichilor, a cirozei ficatului sau de hemoragie cerebrală. Distrugerea organelor a fost pricinuită de o otravă necunoscută, probabil asemănătoare cu pervitina, dar în orice caz cu un efect mult mai puternic decît acesta.

Ancheta a stabilit că cercetările au fost făcute la ordinul medicului statului-major al lui Von Stauer, care a utilizat lagărul cu aparate și l-a însărcinat pe medicul cercetător, dr. Heinz Krause, cu elaborarea medicamentului. Cu prilejul retragerii lor, trupele germane au distrus pînă la ultima picătură sau au luat cu ele acest medicament..."

*
* * *

Norton așeză hirtia pe masă și tăcu. Apoi se aplecă înainte și, făcînd un gest spre hirtile lui, continuă :

— Au distrus toate firolele, afară de cele citeva care se găsesc la dumneavoastră, prea stimulate domnule doctor...

Miguel Camberra își sprijini fruntea în palmă și nu scoase un cuvînt. Părea că doarme.

Norton, văzînd că profesorul continua să tacă, reluă de astă dată însă pe un ton ceva mai nervos :

— Desigur că povestea asta a străbătut o cale lungă pînă să ajungă în mîinile mele... dar amănuntul n-are deocamdată nici o importanță. Materialul procesului a fost în bună parte clasat la arhivă în 1946, întrucît doctorul Heinz Krause n-a putut fi găsit. Și n-a putut fi găsit pentru că Heinz Krause se află aici — în fața mea. Nu-i așa, domnule profesor doctor Miguel Camberra ?

Camberra își ridică fruntea, măsurînd pe vizitorul său cu o privire obosită și în același timp umbrită de teamă.

— Eu sînt medic, răspuse apoi într-o doară, om de știință... cercetător... Fapta a fost de mult amnistiată. Trăiesc aici, în mijlocul pădurilor virgine, și muncesc. Ce mai vrei de la mine ?

— S-ar putea ca în fața legii să existe amnistie, dar în fața presei, în fața opiniei publice nu există... 39.996 cadavre de oameni asinați... credeți-mă, vă rog, e un mortman care mai duhnește și astăzi. Și dacă doriți, pot să vă spun și continuarea povestirii.

— Ajunge. Spuneți-mi ce vreți și cu asta am terminat.

— Deci să vă spun. Vreau să vă predau un cec nominal, în valoare de un milion de dolari.

— Și ce va trebui să fac în schimb ?

— Să pregătiți pe cineva pentru o cursă ciclistă.

— Pentru cursa organizată de „Journal d'Europe“ ?

— Exact !

— M-am gîndit și eu la asta. O să rideți, dar am vrut să mă-nscriu și eu printre concurenți. Medicamentul meu, Mepokalina, timp de zece zile este complet inofensiv. Pentru cea de-a unsprezecea zi însă nu mă garantez. Cu M.P.-ul meu cursa poate fi cîștigată chiar de un om de șaptezeci de ani.

— Garantați ?

— Garantez — cu condiția ca respectivul să știe să meargă pe bicicletă.

— Cu alte cuvinte ne-am înțeles !

— După cum vedeți, m-ați convins, întări Camberra cu un zîmbet sarcastic.

— Atunci poftiți cecul. Avem toată încrederea în cuvîntul dumneavoastră. Dacă-mi permiteți, vă ofer elicopterul meu ; putem zbura împreună la Rio de Janeiro.

— Cu plăcere. Dar în prealabil mai am ceva de terminat în laboratorul meu. Nu pot întrerupe experiența, altfel ar însemna să zădărnicesc toată munca mea de pînă acum.

— Bineînțeles. Unde să vă aștept ?

— Aici. Dacă doriți ceva, vă rog să sunați. Joe vă stă la dispoziție. De îndată ce am terminat, putem pleca.

— All right ! suspină ușurat Norton, care își reluă deodată obișnuitele sale atitudini și-și frecă mîinile mulțumit.

★

Miguel Camberra-Krause închise ușa laboratorului și se așeză la biroul său, chinuit de gânduri.

„Nu-mi pot continua, nu-mi pot termina experiențele. Mă văd silit să vind formula Mepokalinei. Cel mai temut concurent al trustului «General Chemical Company» este «United Anilin Company». «United Anilin» mi-ar plăti mai bine, dar, cum mă are la mână, «General Chemical» m-ar șantaja și în cele din urmă m-ar distruge. Deci invenția mea, vreau nu vreau, devine proprietatea trustului «General Chemical Company». Pentru formulă voi cere 2.000.000 de dolari, iar pentru procesul de preparare în masă încă 3.000.000, plus cetățenia americană și o catedră universitară. Germania mea pierde o invenție, dar cel puțin devin din nou un om liber”...

Formulă scrisoarea, apoi lipi plicul, îl puse în buzunarul hainei, suspină adinc și ieși din laborator. Ajuns afară, îl chemă pe micul Joe, poruncindu-i să aibă grijă de toate și să nu se apropie de casă. Pe urmă îi trimise vorbă lui Norton să se pregătească, iar acesta se sculă repede și ieșiră amândoi din casă. După ce părăsiră terasa, Camberra trase de minerul unui intrerupător și porni spre elicopter.

— Ce-i cu intrerupătorul? întrebă Norton.

— Am dat drumul curentului de înaltă tensiune... în plasele întinse împotriva țințarilor. Bineînțeles nu pentru țințari...

Norton pufni într-un ris zgomotos.

— Strașnic! exclamă pe un ton plin de admirație. Totuși nu văd nici urmă de uzină electrică.

— Dar acoperișul casei ce rost are? O uzină cu semiconductori de siliciu în toată regula, acționată de energie solară. În același timp încarcă și niște acumuloare puternice care furnizează energia electrică în timpul nopții.

Ajunși la elicopter, profesorul își luă rămas bun de la ciinii săi și se urcă în aparat urmat de Norton. Amândoi se instalară comod în fotolii, apoi Norton strigă în tubul auditiv:

— Gata!

*

Pe drum Norton își aduse aminte din senin de ciinii.

— Ia spuneți-mi, profesore, întrebă plin de curiozitate, cum ați făcut să rechemați bestii acelea fără să le fi fluierat?

— Pe cine, pe ciinii mei?

— Mda.

— Nu-i nici un secret extraordinar, răspuse rîzînd profesorul. Toți ciinii mei poartă sub zgardă un coherer mititel, un mic cilindru de sticlă umplut cu pilitură de fier. Știți de bună-seamă că cohererul, deși bazat pe un principiu cu totul diferit, este strămoșul lămpii de radio. Ce fac eu? Cu ajutorul scinteiilor electrice emise de un inductor acționat printr-un microacumulator emit semnale la fel ca pe vremuri în telegrafia fără fir. Cohererul recepționează undele herțiene, vibrează, iar animalul dresat — mai bine zis condiționat după procedul lui Pavlov — înțelege excitația. O scinteie — o vibrație. O vibrație înseamnă: stai, nu mișca! Două vibrații înseamnă: culcat! O vibrație scurtă și una lungă: înapoi la mine! Două lungi: latră! Una scurtă, două lungi: atacă! și așa mai departe...

Norton însă, cuprins de somn, nu mai auzi sfîrșitul explicațiilor lui Camberra

Elicopterul plana deasupra pădurii în zgomotul uniform al motoarelor.

CAPITOLUL IV

În fața clădirii unde-și avea sediul Federația Franceză de Ciclism era o forfotă neobișnuită.

Un vinzător de talismane, strecurându-se cu abilitate prin bulucul de motociclete, automobile și biciclete, se ținea scai de Bertrand.

— Hola, mon vieux — bătrine —, nu cumva să-ți treacă prin minte să pleci în cursă fără talisman. Două sute de franci toată afacerea! Insista vinzătorul întinzându-i o inimă mititică de mărgean, străpunsă de o săgeată verde, în care se puteau lipi pe loc inițialele numelui frumoasei adorată.

Bertrand se descotorosi de bătrîn și urcă grăbit scările. Ori încotro își întorcea privirile se lovea de aceleași plăci: „Intrarea străinilor interzisă“, „Rugăm publicul să nu ne deranjeze“, „Intrarea numai cu legitimație de sportiv sau de ziarist“.

Pe una dintre uși, un tinăr mai îndrăzneț atiră un carton cu textul: „Nu primim bookmakeri“.

Bertrand își scoase din buzunar legitimația de ciclist calificat și intră în anticamera secretariatului federației. Era o încăpere spațioasă, tixită de oameni, care-și omorau timpul pălăvrăgind.

Bertrand se strecură ușurel printre ei și, ajuns în fața ușii care dădea în cabinetul secretariatului, apăsă clanța. Dar curajul lui stîrni imediat un vuiet general în toată încăperea, ca într-un stup de albine răscolit de o mină străină.

— Respectați ordinea!

— Pesemne excelența-sa se grăbește!

— Doar nu ești Edmondo Diaz?!

Lingă Bertrand se afla o fată mărunțică, cu părul negru și ochii scinteietori.

— Apăsați clanța, îi șopti lui Bertrand.

Bertrand se gîndi la ora care i se fixase și, cu mișcarea calmă a omului care observase că majoritatea celor care așteptau aici n-aveau într-adevăr ce căuta la secretariatul federației, apăsă pe clanța.

Ușa se deschise pușintel, dar, înainte ca Bertrand să fi putut intra, fetița de lingă el se strecură ca o șopîrlă prin crăpătura îngustă care se formase și-i trînti ușa în nas. Roger tresări uluit și — în mijlocul ilarității generale și al observațiilor ironice ale celor din anticameră — se opri cu o mină nu prea inteligentă în fața ușii.

— Bravo!

— Bine i-a făcut! Să-nvețe minte!

Bertrand, pus la ambiție, porni din nou spre ușă, care se deschise pe neașteptate, lăsînd să apară fetița de mai înainte, care i se furișă pe la subsuoară, fluturînd o hîrtie în mină. După ce se inclină cu grație, îi spuse zîmbînd tinărului, care o privea întrebător:

— Merçi, monsieur. N-am avut nevoie decît de o ștampilă și cîteva informații. Nu mă mai poate opri nimeni tot timpul cît va dura cursa.

— Imi pare bine! răspunse Bertrand, Așteptam să pleci dumnea-ta! Așa sînt sigur că nu mă mai poate reține nici pe mine nimeni. Schimbară cite un zîmbet, apoi fata se întoarse brusc și dispăru, iar Bertrand intră în cabinetul secretarului.

Nu stătu la secretar nici o jumătate de minut. Cînd ieși pe ușă, trecu prin cameră ca un bolid, fără să-i pese de restul lumii care se mai afla acolo. Coborî în fugă scările și voia tocmai să-și încalce

bicicleta, cînd îl zări pe vizătorul de amulete. Se rîzînd și-l făcu semn să se apropie :

— Dă-mi o inimă și toate literele alfabetului.

— Dar bine, domnule, căută să-l lămurească vizătorul, inima se vinde numai cu două litere.

— O fi, mă mulțumesc și cu două litere, dacă-mi spui ce litere să pun.

— Eu, știți, nu-s ghicitor, dar dacă doriți, madame Claire...

— Nu, nu, făcu un gest de refuz Bertrand.

— Atunci vă dau cincisprezece inimi și alfabetul complet. 2.000 de franci toată afacerea.

— Imi dai o inimă și alfabetul complet pentru douășcinci de franci. S-a făcut ?

Bătrînul nu mai așteptă să-i spună a doua oară și începu să scoată literele de os, fiecare din căsuța ei, apoi alege o inimă mică de coral, de un roșu aprins, cercetînd-o atent să nu aibă nici un defect, și viri totul în mina lui Bertrand.

— N-o uita, că-ți poartă noroc, îi ură la despărțire.

— Ar fi și cazul, bombăni Bertrand și apoi, ceva mai liniștit, se urcă pe bicicletă și se îndreptă spre casă.

— Mamă, dă-mi pantalonii că plec.

— Ce noutăți ?

— Nu m-au lăsat nici măcar să dau o probă. Cică s-a completat lista.

*

— Nu l-au lăsat nici măcar să dea o probă. S-a completat lista, zbura vestea la fabrică din gură în gură. Fabrica vuia ca un stup de albine.

— Bandă infectă ! zise François, contraamaistrul lui Bertrand.

— Pesemne că banul la ban trage și-n lumea sportului, adăugă Pierre Colin.

Jean se îndreptă în grabă la dulăpiorul cu scule, scoase un calibru nou și între timp îl chemă pe César, cel mai tînăr ucenic din secție :

— Du-te și spune-le tuturor din partea lui François că vom strînge banii pentru Bertrand ! Iar în drum strînge și tu cit poți.

*

La turnătorie colecta o făcea Rougard, în hala de montaj Quoquin, în hala controlului tehnic Charles. În celelalte hale, secții, etaje și ateliere ale uzinelor, ucenicii mergeau de la om la om, stringînd francii și sousurile*, monedele și bancnotele. La amiază, cînd muncitorii se revărsau din uzină, François, bătrînul contraamaistru, se pomeni înconjurat de ucenici. Muncitorii care plecau din uzină îl întrebau în treacăt :

— Cît ai ? Crezi că o s-ajungă ? Mai trebuie ?

— Așteptați-mă în piață !

Cu ajutorul ucenicilor, François numără banii, constatînd că s-au strîns aproape 800.000 de franci.

— Frumos, dar prea puțin, dădu din cap amărit bătrînul. Apoi

* Sous — subdiviziune a francului francez (N.R.).

se adresă din nou ucenicilor: Anunțați toată lumea că duminică se organizează un bal de stradă sub patronajul meu.

Vestea se răspîndi cu iuțea fulgerului în rîndurile muncitorilor din uzină, care se îndreptară de data asta mulțumiți spre casele lor. Știau că Bertrand participa totuși la cursă!

★

— Maman, îmi împrumuți broșa cu camee? se năpusti Yvonne Charpentier asupra mamei sale. Deseară vreau să fiu foarte frumoasă. Știi, așa.. de o frumusețe discretă. Stil secolul trecut, cum îți place ție.

— Știu eu ce să-ți spun? Îți dau broșa, n-am ce face, dar ca să ajungi într-adevăr de o elegantă discretă ar trebui să fii și îmbrăcată. Și nu văd cum ai putea fi.

Yvonne o sărută pe maică-sa, apoi trecu grăbită în camera ei să se schimbe. Scoase din garderob o rochie cocktail, cu croială sobră, își trase ciorapii, dar cînd fu gata să plece băgă de seamă că-i fugise un ochi. Scoase enervată ciorapul defect și-l remaie cu un mic aparat de mină.

Yvonne știa ce-nsemna o rochie. Știa de asemenea că Jean Locorde în fond era om de treabă și, devreme ce va afla că e „încurcată” cu altcineva, o va lăsa în pace. Și, pentru ca Locorde să observe mai ușor, se hotărî să lase impresia că anume s-a îmbrăcat așa, ca și cînd ar fi avut o înfilnire cu cineva.

După ce-și remaie ciorapul, Yvonne plecă. Mai avea un ceas bun pînă la ora stabilită, de aceea porni pe jos.

Parisul alerga, fremăta, își trăia viața de toate zilele. Ici-colo pe stradă treceau, cu pași înțepați, băieți înalți, subțirei, purtînd brasarde cu inscripția „U. S. Army”. Pe străzile largi goneau limuzine de lux, de-a valma cu Forduri și Jeepuri învechite. De îndată ce apărea cite o uniformă americană se forma un vid în jurul ei.

„Bieții băieți — își spunea Yvonne — ce sint ei vinovați că au fost trimiși să ne stea în spinare! Toată lumea e scîrbită de ei”.

În redacție, în afara secretarului de redacție și a manipulantului de la teleimprimator, nu se mai afla decît șeful, sosit cu puțin înaintea Yvonnei.

Ședea la biroul său, îmbrăcat într-un costum elegant, uitîndu-se mirat, dar și îngrijorat la un mic fox sirnos, care ținea morțiș să rupă cureaua ce-l ținea legat de piciorul biroului. Ciinele schelălăia neputincios.

— Nabucodonosor, își prezentă Locorde foxterierul. Vrea să-l mînince pe Louis Quatorze, dar nu-l las. Pisica era cocoțată în virful unui dulap tixit de hîrtii. Stătea cu spinarea încordată, cu părul zburlit și gîfii. Monarhii nu se înțeleg nici măcar în lumea animalelor, continuă Locorde, sărînd de pe birou. Apoi dădu mina colaboratoarei sale, care urmărise zîmbind scena.

— Îți plac animalele? întrebă Yvonne, neștiînd în grabă cum să înceapă conversația. I se părea că făcuse o gafă îmbrăcînd această rochie, pe care acum o socotea prea elegantă, dar nu mai avea încotro.

— Da, cu condiția să nu țină prea mult la prerogativele lor monarhice și — bineînțeles — dacă n-au pretenția să scrie reportaje despre racheta interplanetară.

— De asta nu trebuie să te temi. Singura asemănare între acești monarhi și noi, ziariștii, e că nici unii, nici alții nu ne pricepem să scriem. Dar de ce te deranjează racheta interplanetară? întrebă Yvonne.

— Mă enervează, pentru că are și ea ceva atomic. Acești „boches” * de ultima oră nu se astimpără pină nu fac o trăsnaie.

— Te gindești la yankei?

— Da, dar hai să vorbim despre altceva. În ceea ce mă privește află că mi-e tot atît de lehamite de ei ca și dumitale.

— Sintem doar francezi!

— Și oameni, răspuse Locorde. Dar, după cum spuneam, hai să vorbim despre altceva. Te-ai răzgîndit?

— Cum adică? întrebă Yvonne.

— Văd că te-ai hotărît să petreci totuși cu mine astă-seară.

— Din contră. Am îmbrăcat rochia asta pentru că sînt așteptată.

— Fie și așa. În materie de femei și de politicieni nu poți ști niciodată în ce ape se scaldă.

— Nu cumva să-mi debitezi bancul cu deosebirea dintre femei și politicieni, căci să știi...

— Că renunți la călătoria în Egipt. De, dacă nu te induri deloc să pleci...

— Dar, șefule!

— Ascultă-mă! Dacă ai răbdare să-ți spun care-i deosebirea dintre o femeie și un diplomat, te las să pleci.

— Dacă un diplomat spune da, înseamnă poate... dacă spune poate, înseamnă nu... iar dacă spune nu, nu e diplomat, turui gura Yvonnei pe nerăsuflăte.

— La loc comanda, o intrerupse șeful. Nu era vorba să dai examen, ci să mă ascuți...

— Poftim, oftă Yvonne, instalindu-se în fotoliul de piele ponosit care se afla lingă geam.

— Deci: dacă o femeie spune nu, înseamnă poate... dacă spune poate, înseamnă da... dacă spune da, înseamnă că o cheamă Yvonne Charpentier și că în seara asta ia masa cu mine. S-a făcut? Nu-mi spune că te așteaptă cineva, căci știu prea bine că ești singurică cuc și că în afară de Garrance și de alte cîteva colege nu te întilnești cu nimeni!

— Cu alte cuvinte văd că ești bine informat de felul cum trăiesc, și... și...

— Te-nșeli. N-am căutat să te spionez, dar trebuie să știu cine sînt colaboratorii mei și cum trăiesc. De altfel, indiferent dacă luăm masa împreună sau nu, luni pleci în Egipt. E-n ordine?

De bucurie, Yvonne era cît pe-acî să-i sară de gît șefului, apoi se răsuci pe călcîie și se repezi spre ușă. Nabucodonosor începu să latre furios, căci se trezise în el instinctul de vînător. În ușă, Yvonne se opri brusc, se întoarse, își apucă șeful de braț și începu să-l tîrască după dînsa.

— Vino... vino, să mîncăm ceva.., mi-e o foame cumplită!

(Urmare în numărul viitor)

* Boche — neamț, accepție peiorativă în limba franceză (N.R.).

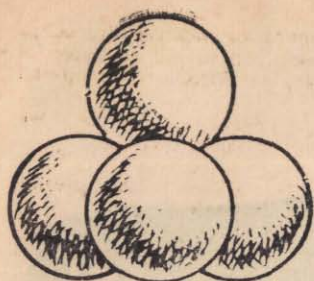

fig. 1

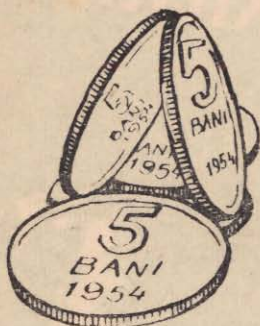

fig. 2

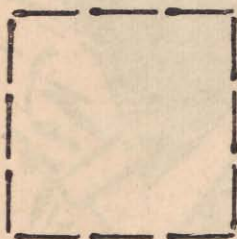

fig. 3

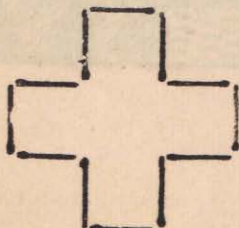

fig. 4

ATENȚIUNE, CONCURSUL CONTINUA

Problema 5

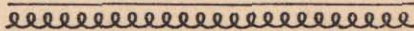
Patru mingi pot fi așezate întotdeauna astfel încât fiecare din ele să le atingă pe celelalte trei. Lucrul este cât se poate de simplu. De altfel figura 1 demonstrează cu prisosință acest lucru. Și cinci monede egale ca mărime pot fi așezate în așa fel încât fiecare din ele să le atingă pe celelalte patru. Acest lucru este arătat în figura 2.

Noi vă întrebăm următoarele: cum pot fi așezate 6 țigări în așa fel încât fiecare din ele să le atingă pe celelalte 5 fără a îndoi sau rupe vreuna din ele?

Problema 6

Cu 12 bețe de chibrit putem face fel de fel de figuri. De exemplu două din ele sînt arătate în figurile 3 și 4. Prima figură are suprafața de 9 unități pătrate de chibrit, iar a doua 5 unități pătrate. Problema pe care o punem este următoarea:

Cum putem aranja aceste 12 bețe de chibrit în așa fel încât perimetrul figurii formate să închidă în interiorul său o suprafață de numai 4 unități pătrate. Problema este foarte simplă. Trebuie doar să vă gândiți puțin.

...LE VALORIFICATI!

RECUPERIND BANII
LA PREȚUL
DE CUMPARARE

prin CENTRELE
DE ACHIZIȚIE

COOPERATIVA RADIO PROGRES

- CONSTRUIRI DE STAȚII DE AMPLIFICARE
- REPARAȚII DE TELEVIZOARE
- MAGNETOFOANE, PIKUPURI
- REPARAȚII RADIO

SEDIUL CENTRAL:
STR. SF. GHEORGHE NOU NR 23 TEL. 3-4277

ATELIERE :	ȘOS. COTROCENI 21	STR. MAICA DULUI 53
STR. A. BRIAND 6	STR. DOROBANTII 88	REPUBLICII 68
--- A. BRIAND 12	--- DUDEȘTI 34	--- ROȘETTI 27
--- N. BELCIANIS 8	CAL. GRIVITEI 180	--- SMÎRDAN 35
--- BREZOIANU 11	ȘOS. GURGIULUI 5	ȘOS. ST. COL. MARE 206
--- BERZEI 109	CAL. MOȘILOR 59	STR. URANUS 108
--- N. BĂLCESCU 2	ȘOS. MIHAI BRAVU 256	--- VĂCĂREȘTI 12
--- COLENTIHA 36	DD. 1 MAI 118	--- VĂCĂREȘTI 121
--- COȘBUC 6	ȘOS. PANTELIMON 187	CAL. VICTORIEI 14
--- COȘBUC 39	CAL. RAHOVEI 333	--- VICTORIEI 61

280 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU